

Високоповажаний Пане Доктор!

Сьмілюсь писати Високоповажаному Пану Докторови
стишок намазаній мною. Сьміваюся, як однак, як Високопо-
важаний Пан Доктор узнають за вигривідне помістити
его, з огляду, що мотив хреста в ній повторяється а нічим
заступити її не дасть, так тісно єсть вилетений в її мість.
Не єсть в можливості висказати моїї глибокої вдячності за по-
правленє мого вірша. Ніколи в життю я не зможу заслужки,
ми любі, щоб Високоповажаний Пан Доктор вилани свої
слова мимі мої калічки а если се дієсь тепер, то має гріє
мене від такого незаслуженого щастя, що єму вірю тільки
з трудом.

з глибоким поважанєм

Катерина Гриневичева.

Фрагмент.

В той час як вдарять о хрести, вихрив шефрані проклони
 І сміх цет невидимих в тьмі, рве цювахи з рамен розп'ятих,
 В цетисках богохульних смів, ладно тріпощуть сія дзвони
 Вішають дових зітхнені шовк на кипарисах крилатих.

Кам'яних стампий взір тупий, двигаєс в розліі надзатний
 І роздирає твужку ніч скупленєм думки погучим —
 Кризь невимовний образ хмар, ріш ритаяє таємні
 І в безконечності важить їх, розумом єсмовидючим.